

Από την αστάθεια των ανθρωπίνων στη σταθερότητα της Βασιλείας (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[/ Πεμπτούσια](#)

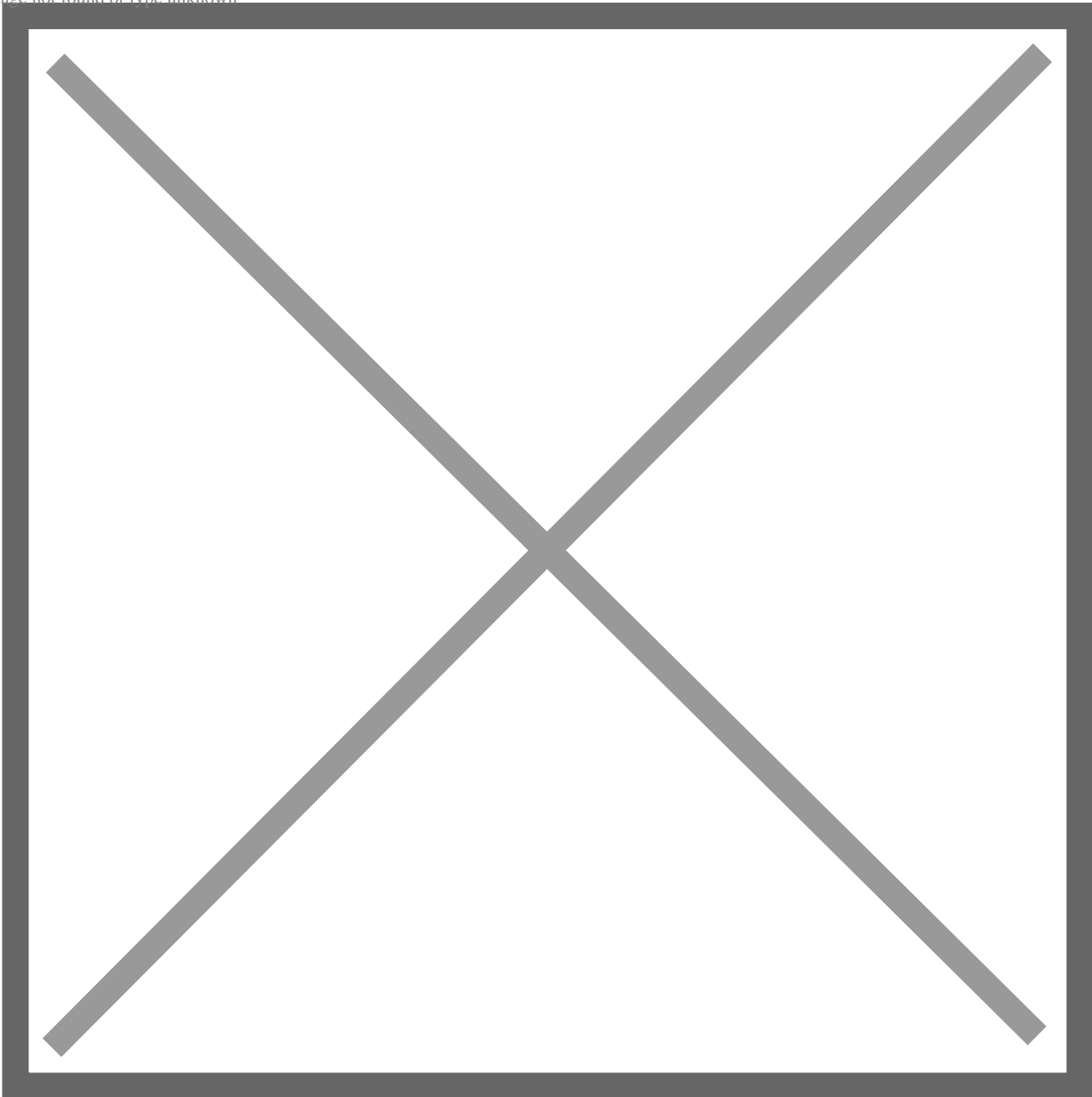
Πόσες φορές, αλήθεια, βιώνουμε την απογοήτευση από την ασυνεννοησία! Αισθάνεσαι ότι μιλάς «εις ώτα μη ακουόντων», ότι απευθύνεσαι στο κενό, ότι άδικα μιλάς. Μια σύγχυση, Βαβέλ, κυριαρχεί στην ατμόσφαιρα και διερωτάσαι τι να κάνεις για να καταλάβει ο άλλος τα λεγόμενά σου.

Αν εξετάσουμε την αιτία θα διακρίνουμε το πάγωμα της καρδιάς. Εκεί βρίσκεται ο βαθύτερος λόγος της ασυνεννοησίας. Η καρδιά έχασε τον παλμό της σχέσης, τη ζεστασιά της αγάπης. Ο άλλος έπαψε να είναι ο οικείος, ο πλησίον. Έγινε ξένος κι οι λέξεις δεν αρκούν για να τον συναντήσουν.

Η διαπίστωση αυτή προκαλεί πόνο. Είναι όμως αναγκαία για να προχωρήσεις πιο πέρα και να μην φθείρεσαι στην επανάληψη των ιδίων που όζει θάνατο, στασιμότητα. Ο πόνος, βέβαια, προέρχεται από το γεγονός ότι κάποτε υπήρχε η κοινωνία, η αυθόρμητη και πηγαία επικοινωνία που οδηγούσε στην άμεση

συνεννόηση, ακόμα και χωρίς λόγια...

Image not found or type unknown

Στο βιβλίο “Όρια ζωής” βρίσκουμε το εξής αξιοσημείωτο σχετικά με τα πιο πάνω: «Όσο κι αν θα ήθελε κανείς να δέσει και να διατηρήσει μια φιλική σχέση με τις προσπάθειές του, τους αξιαγάπητους τρόπους του, την υποχρέωση έστω, δε θα ήταν δυνατό να το καταφέρει. Το μοναδικό κίνητρο που μπορεί να κάνει κάποιον να εξακολουθεί να μας τηλεφωνάει, να ενδιαφέρεται για μας και να θέλει να βρίσκεται κοντά μας, ακόμη και να ταλαιπωρείται για χάρη μας, είναι η αγάπη. Αυτό όμως είναι το κάτι που δεν είναι στο χέρι μας να το ελέγχουμε».

Ουσιαστικά αναφέρεται στη φιλική σχέση που στηρίζεται στην αγάπη. Όμως δεν είναι όλες οι σχέσεις που στηρίζονται στην αγάπη; Η σχέση των γονιών με τα παιδιά· η σχέση του δασκάλου με το μαθητή· η σχέση του πνευματικού πατέρα με

το πνευματικό του παιδί και πολλές άλλες. Όπως, βέβαια, και οι σχέσεις του παιδιού και του μαθητή προς το γονιό και το δάσκαλο. Από τη βρεφική μέχρι τη γερωντική ηλικία οι σχέσεις που στηρίζονται στην αγάπη αυτές μόνο μπορούν να είναι αληθινές. Γι' αυτό η συνειδητοποίηση ότι «δεν υπάρχει πια σχέση», είναι το ίδιο με τη διαπίστωση «δεν υπάρχει πια αγάπη».

Στις ασθένειες είναι σημαντική η διάγνωση, αλλά από μόνη της δεν φέρνει τη θεραπεία. Από το γιατρό περιμένουμε και τα δύο να γίνουν σωστά. Τότε υπάρχει θεραπεία. Έτσι και στα όποια προβλήματα που μας πονούν χρειάζεται να γνωρίζουμε το «γιατί», ώστε να βρούμε τον τρόπο ν' αναπαυτούμε με την αποδοχή του, έστω κι αν δεν έχει λυθεί ακόμα.

Ξέρουμε ότι η ζωή είναι πορεία. Αλλάζουν οι σχέσεις, οι συνήθειες, οι αντιλήψεις, τα όποια δεδομένα. Είναι κι αυτό δείγμα φθοράς, στην οποία υπόκειται όλος ο υλικός κόσμος. Η Ανάσταση όμως του Κυρίου, που νικά τη φθορά, μεταμορφώνει «το σύμπαντα κόσμο», χαρίζοντας την ουσιαστική αλλαγή που αναπαύει και χαροποιεί. Κοντά στον Κύριο όλα τα λυπηρά και ασταθή των ανθρωπίνων πραγμάτων θα παραδώσουν τη θέση τους στη χαρά και τη σιγουριά της αιώνιας σχέσης με το Θεό και τους ανθρώπους Του. Να γιατί αξίζει να υπομένουμε, να ελπίζουμε, να το παλεύουμε.